

der denne Kommissions Mandat? Er den at betragte som et Udvalg, der kun kan arbejde, medens Rigsdagen er samlet, eller er den at betragte som en Delegation fra Rigsdagen, der ogsaa kan arbejde i den Tid, Rigsdagen ikke er samlet? Ved' at gennemlæse de Forhandlinger, som førtes om denne Sag i den grundlovgivende Rigsdag, har jeg set, at Udvalget ikke i den Del af Betænkningen, som angik dette Udsnit af Grundloven, fandt Anledning til overhovedet, at udtale sig om den pågældende Paragraf. Der findes i Betænkningen kun een Linie derom, som gaar ud paa, at Udvalget ikke fandt sig foranlediget til at gjøre nogen Bemærkning til denne Paragraf. Under Forhandlingerne af Sagen fremgik det imidlertid, at der alligevel havde herflet sprøffjellige Meninger i Udvalget med Hensyn til denne Kommissions Myndighed og de Betingelser, hvorunder den kunde virke, og dette kom til Klarhed ved Udtalelser fra flere Udvalgsmedlemmers Side. Den daværende Drøfter for dette Udsnit af Betænkningen, som er vor nuværende høitærede Justitsminister, udtalte ikke nogen Mening derom, hvorimod flere Medlemmer — man kan jo gjerne nævne saadanne mere politiske Mænds Navne, og jeg veed heller ikke, paa hvad Maade jeg ellers skulde betegne dem — nemlig Algreen-Ussing, David og Drsted, udtalte sig om dette Spørgsmaal. Af disse vare David og Ussing enige i, at man maatte antage, at en saadan Kommission ogsaa kunde arbejde i den Tid, Rigsdagen ikke var samlet, hvorimod de mente, at dens Mandat naturligtvis maatte ophøre fra det Dieblif af, at det Thing, som havde valgt Kommissionen, ikke længere bestod; f. Ex. hvis det Thing, som havde nedsat en saadan Kommission, blev opløst af Regjeringen; de ansaa det for en Selvfølge, at, naar den, der havde givet Mandatet, kom ud af Verden, maatte ogsaa den, til hvem Mandatet var givet, ophøre at være til. Jeg tror ogsaa, at Alle maa være enige i, at Mandatet ophører, naar vedkommende Thing opløses, inden en saadan Kommission bliver færdig med sine Arbejder, thi Kommissionen har jo ikke længere noget Mandat fra det Dieblif af, da Rigsdagen eller vedkommende Thing — thi en saadan Kommission kan jo

nedsættes af hvert enkelt Thing — ikke længere bestaar. Om det andet Spørgsmaal derimod blev der ikke yttret nogen afgivende Mening, og det stod altsaa som uimodsagt, navnlig fra den ærede Drøfters Side, at det var en Selvfølge, at en saadan Kommissions Virksomhed kan finde Sted udover den Tid, da Rigsdagen er samlet. Jeg vil nu, tillade mig at gjøre Algreen-Ussings Drd, saaledes som de dengang fremkom, til mine, og jeg vil, tilføie, at, dersom ikke en parlamentarisk Kommission kunde arbejde udover den Tid, da Rigsdagen var samlet, vilde denne Ret slet Intet betyde, thi det er aldeles usandsynligt, at Rigsdagsmænd, som ere Medlemmer af en saadan Kommission, skulde kunne stænte flige almen vigtige Foretagender af noget større Omfang den tilstrækkelige Dyrksomhed og indhente alle nødvendige Oplysninger, ikke alene fra Regjeringen, men ogsaa fra private Mænd, paa samme Tid som disse Mænd ere beskæftigede med vigtige Lovgivningsarbejder. Skulde dette være Tilfældet, vilde jeg anse det for heldigere, om denne Paragraf slet ikke stod i Grundloven. — Jeg skal indskrænke mig til disse faa Bemærkninger; men jeg tror, at jeg har havt grundet Anledning til at bringe denne Sag paa Bane, hvilket maasse snart vil vise sig.

Justitsministeren: Jeg tør antage, at det ærede Thing vil have fundet det ganske naturligt, at jeg ikke har indladt mig paa det Spørgsmaal, hvorvidt der var nogen Grund for Thinget til at nedsætte en saadan Undersøgelseskommission som den, der er bragt i Forslag; thi efter hele min Opfattelse af Sagen er dette Realitets = Spørgsmaal i et Tilfælde som nærværende Noget, som det ikke synes ganske passende for en Minister — navnlig naar han ikke er Medlem af Thinget — særligt at indlade sig paa, saalænge Sagen ikke har en særegen politisk Karakter, som gjør det nødvendigt for Regjeringen at udtale sig om Spørgsmaalet. Det er jo en Selvfølge, at der kan fremkomme Forslag om en Undersøgelseskommissions Nedsættelse af den Art, under saadanne Forhold og med et saadant Formaal, at Regjeringen ikke kan betragte det som et rent Formspørgsmaal, om